

האם נפלה ירושלים כולה בפח שטמן לה מחזאי צעיר ?

אצל מרק טוויין, הלך העסק גם בלי אוואנגארד. המטומטמים של ארקנסאו פעלו בדיוק כהתאם לציפיותיו: הם שילמו במיטב כספם עבור, ההצגה הגדולה.

כאשר היא התחילה — הסתבר שהמלך ערום. הדופין המדומה — בתפקיד המלך הטראגי, החליט להשמש באמצעי טראמטי בלתי קונבנציונאלי — אז: גופו הערום. את גופו זה, שהיה צבוע ב, כל מיני צבעים נהדרים כמו הקשת בענן, כפי שתיארם הקל-ברי סיק, הציג לראווה בפני הקהל הפרובינציאלי המרומה, סחט ממנו — בנוסף לדמי הכניסה — גם רעמי צחוק.

הקהל צחק וצחק — אבל ידע בדיוק מי יצחק אחרון — אם יודע לשאר התושבים מה בדיוק קרה על קרשי הבימה. התוצאה: במטרה לשמור על כבודם — החליטו הצופים שההצגה הייבת להימשך, לא גילו לא-חריו מה מתרחש על הבמה. כך, המשיכו גם שאר התושבים ליפול בפח — וגם אלה לא הזיירו את האחרים מפני הצפוי להם.

חנה רובינא היתה אחת מן האורחות שהגיינו להצגה במיוחד מתל-אביב. "היכן כאן ההצגה?" שאלה את השחקנית. זו לא נעלבה ואולי לא הבינה, הניעה בידה כלפי האולם.

מראה כללי הקהל שהגיע להצגת הבכורה של מחזו החדש של מונדי היה צפוף מאוד, כלל את רוב האנשים החשובים של הבוהמה הירושלמית והתל-אביבית. אף אחד מהם לא היה מוכן להחמיץ אירוע אמנותי שבו משתתפת נערה עירונית. ברקע: קירות אולם המוזיאון — מצויירים בידי הציירת מריס בת יוסף. קירות אלה היו חלק מן ההצגה-התרחשות-תערוכה, פרי רוחו של מונדי המקורי.

נל-חזרה

לי הקטן בלב הדרום החשוך והמפגור, ב' מודעות-ענק שבישרו: "שחקני התיאטרון בעלי השם העולמי, דייוויד נאריק הבן ו' ארמונד קינג האב, מגדולי תיאטראות לונדון ואירופה, בטרגדיה המזהירה: אין כמוהו ב' ארמון". בתחתית המודעות, באותיות-ענק, זעק משפט המפתח: לנשים ולילדים הכניסה אסורה'.

אם המטומטמים האלה בארקנסאו לא יפלו בפח של המשפט הזה, "גיחך אחד ה' שותפים לרעו, "אז באמת כנראה ששכחתי איך לעבוד'.

סצינה משעשעת זו, מהקלברי פיו — כני צד טימטמו שני הנוכלים עיירה שלמה — חזרה בשבוע שעבר על עצמה, בעיירה אח' ית — ירושלים, בירת ישראל.

האם ייתכן — בישראל, ב' 1971 — לקחת שחקנית, להעמיד אותה על הבמה במשך חצי שעה, להורות לה להשמיע כמה גיבובי משפטים בעלי משמעות עמוקה להפליא —

עלילה, בגלל הרעש והצפיפות. עובדה זו לא הפריעה לאיש ליהנות מן החוויה האוואנגרדית. לזאת דאגה מירי פביאן עצמה, שעלתה על כן גבוה והסתובבה לאיטה על מקומה, תוך כדי פנייה בטון פרובוקטיבי אל הצופים, בשאלה: "כולם ראוי' לאחר שכולם ראו את האוואנגרד של מירי, נחפזו לקרוא למחרת בביקורות העיתונים את המשמעות הפילוסופית-חברתית העמוקה של שדיה החסופים.

מרים בת-יוסף בשלל צבעים, משך אליו את רוב המבטים. תפקידה של השחקנית: להציג את צבעיה, ולדקלם משהו. נקודה. הקהל של מרק טוויין, היה מספיק חכם כדי להבין שסידרו אותו, הקהל הישראלי — המשיך להתלהב. ולא רק בתחומי המיר-זיאון, נוכח שדיה של מירי המסתובבת, אלא גם אחר כך. וזה כולל את המבקרים. שואלים למה. מפליטים, הא' שהוא תערובת כתב אחד מהם: "נכנסים, מקבלים להם. לא של מבוכה ותדהמה. באדישות — אי אפשר לעבור. כל אחד והאמת שלו". והקוראים קראו וקנו את האמת שמכרו להם. כי בארקנסאו ובירושלים, כנראה אפי' שר למכור הכל.

חזה במקום מחזה מירי פביאן, גיבורת הערב, מדקלמת טקסט מהפכני ב' אוזני הקהל. חלק גופה התחתון היה מכוסה בבגד-גוף — למרות ההבטחות של עירום מלא. מי שהתאמץ, גילה כי מירי שיחקה ב' תפקיד יהודית. היא נמצאה בג'עדן, ניסתה לפתות את השחקנים הגברים שנמצאו בגיהנום. קשה היה מאוד לעקוב אחרי הספק'

כל-כך, עמוקה, למען האמת, שלא ניתן להבין אותה — לוותר על הצורך במישחק; בעלילה, במשהו — להסתפק רק בשחקי' נית הבורדה הזו, המסתובבת באפס מעשה, כשהיא מציגה לראווה את שדיה החסופים, המזכירים, בצבעיה-המלחמה העזים שלהן, את ציף טיטינג'יבול היוצא לקרב נגד גרי קופר — האם ייתכן לעשות כל זאת — ול-פתות את הישראלי המחושב, לקנות כר' טים במיטב כספו כדי לראות זאת. ייתכן בהחלט, כפי שהוכיח זאת ביום השלישי שעבר יוסף מונדי, בביתן האמנות על-שם ביילי רוז, במוזיאון ירושלים. כל מה שצריך — זה להדביק למופע את המיר לים אוואנגרד, הפנינג — והעסק הולך.

נציג הגיהנום עלי אדמות ב' תלבושת אופי' יינית, המוכרת לכולם מתחפושות פרוים. בהצגת הבכורה הצליח השד הזה להפחיד לפחות ילדה קטנה אחת, כשביקש ממנה: "הכניסיני תחת כנפך" — ומשך בשמלתה.